

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 5 kwietnia 2022 roku
w sprawie sędziego Sądu Okręgowego w K. w stanie spoczynku K. W.
na podst. art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku
Prawo o ustroju sądów powszechnych

postanowił:

1. umorzyć postępowanie o zawieszenie w czynnościach
służbowych sędziego Sądu Okręgowego w K. w stanie spoczynku K.
W. z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Niniejsza sprawa zainicjowana została wnioskiem Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych o zawieszenie w czynnościach służbowych sędziego Sądu Okręgowego w K. – K. W.

Z informacji nadesłanej przez Prezesa Sądu Okręgowego w K. w toku prowadzonego w Sądzie Najwyższym w tym zakresie postępowania wynika, że sędzia K. W. uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 19 czerwca 2020 roku przeszedł w stan spoczynku z dniem 22 sierpnia 2020 roku.

Pismem z dnia 30 grudnia 2021 roku (RDSP [...]) Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych oświadczył, że wobec przejścia sędziego K. W. w stan spoczynku cofa złożony wobec niego wniosek o zawieszenie w czynnościach służbowych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

W toku postępowania karnego przyjmuje się, iż w art. 14 § 1 Kodeksu postępowania karnego ustawodawca wyraził zasadę skargowości, zgodnie z którą organ procesowy wszczyna i prowadzi postępowanie na skutek skargi podmiotu bezpośrednio zainteresowanego rozstrzygnięciem. Wszczęcie postępowania sądowego zasadniczo uzależnione jest od skargi uprawnionego podmiotu, a jedynie wyjątkowo – jako odstępstwo od zasady – istnieje możliwość działania przez sąd z urzędu (szerzej zob. S. Stachowiak, *Wpływ zasady skargowości na formę współczesnego polskiego procesu karnego* [w:] *Zasady procesu karnego wobec wyzwań współczesności. Księga ku czci Prof. S. Waltosia*, red. J. Czapska, A. Gaberle, A. Światłowski, A. Zoll, Warszawa 2000, s. 485–491). Zasada skargowości nie zawęży się tym samym jedynie do inicjowania postępowania przed sądem pierwszej instancji, ale dotyczy każdego postępowania sądowego. Skargą w rozumieniu art. 14 § 1 k.p.k. jest akt oskarżenia oskarżyciela publicznego, posiłkowego lub prywatnego (art. 331, 487, 55 § 1 k.p.k.), jak również ich surogaty, jak wniosek o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu (art. 335 § 1 k.p.k.), wniosek o warunkowe umorzenie postępowania (art. 336 i 325i § 3 k.p.k.), wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym (art. 517d § 1 i 2 k.p.k.) czy też skarga złożona na policji w sprawach z oskarżenia prywatnego i przekazana sądowi (art. 488 § 1 k.p.k.). Do skarg, które stanowią żądanie wszczęcia określonego postępowania sądowego, należą także: zażalenie (art. 459 k.p.k.), apelacja (art. 444 k.p.k.), kasacja (art. 519 k.p.k.), skarga na wyrok sądu odwoławczego (art. 539a k.p.k.), wniosek o wznowienie postępowania (art. 542 k.p.k.), wniosek o podjęcie postępowania warunkowo umorzonego (art. 549 k.p.k.), wniosek o wydanie wyroku łącznego (art. 570 k.p.k.), wniosek o wydanie osoby ściganej (art. 602 k.p.k.), żądanie odszkodowania (np. art. 554 k.p.k.) itp. (J. Kosonoga [w:] *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166*, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 14).

Przechodząc na grunt szeroko rozumianego postępowania dyscyplinarnego uznać należy, stosując analogię prawną, że zasada skargowości ma odpowiednie

zastosowanie również i w tym postępowaniu, w tym do spraw niebędących sprawami rozstrzygającymi o odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Wniosek o ukaranie jest niewątpliwie niezbędnym elementem determinującym możliwość zarówno wszczęcia, jak i prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko sędziemu przed sądem. Sąd Najwyższy uznał, iż także **zainicjowanie wnioskiem oskarżyciela sprawy o zawieszenie sędziego w pełnieniu obowiązków służbowych, a więc postępowania incydentalnego w ramach postępowania dyscyplinarnego, winno być uznane za sprawę tego rodzaju, która dla merytorycznego rozpoznania przez sąd wymaga skutecznego złożenia i utrzymywania określonego żądania przez właściwego rzecznika dyscyplinarnego**. Oznacza to, że oskarżyciel ten może wiążąco cofnąć wniesione pismo inicjujące to postępowanie. Cofnąć, w znaczeniu słownikowym, to m. in. wstrzymać lub odwołać coś, powrócić do poprzedniego stanu (S. Dubisz (red.), *Uniwersalny słownik języka polskiego*, t. 1, Warszawa 2003, s. 480). Przyjąć zatem należy, że **na gruncie postępowania dyscyplinarnego wniesienie skargi inicjującej postępowanie incydentalne jest czynnością odwoalną, a jego cofnięcie wywołuje taki stan, jakby jej w ogóle nie wniesiono**. Przestaje ona funkcjonować procesowo i nie wywołuje skutków prawnych (por. J. Kosonoga [w:] *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166*, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 14).

Mając zatem na uwadze fakt, że pismem z dnia 30 grudnia 2021 roku Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych oświadczył, że wobec przejścia sędziego K. W. w stan spoczynku cofa złożony wobec niego wniosek o zawieszenie w czynnościach służbowych, postępowanie w sprawie należało umorzyć po myśli stosowanego odpowiednio na mocy analogii prawnej, wynikającej z regulacji przewidzianej z art. 128 p.u.s.p., art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.